

УДК 324(477)"2019"

POLITICAL PARTIES' STRATEGIES IN THE FIELD OF HEALTH CARE IN UKRAINE: ANALYSIS OF THE 2019 ELECTION CAMPAIGN

СТРАТЕГІЇ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ: АНАЛІЗ ВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ 2019 РОКУ

Sokurenko O.A. / Сокуренко О.А.

Applicant c.pol.s. / здобувач к. пол. н.

ORCID: 0009-0007-8423-6860

Mykhailo Dragomanov National University of Ukraine,

Kyiv, Pyrohova, 9, 01601

Український державний університет імені Михайла Драгоманова,

Київ, Пирогова, 9, 01601

Анотація. У статті досліджено політичні аспекти формування та реалізації державної політики у сфері охорони здоров'я в Україні в контексті парламентських виборів 2019 року. Акцент зроблено на аналізі передвиборчих програм провідних політичних партій, зокрема «Слуги народу», «Європейської Солідарності», «Опозиційної платформи – За життя», «Батьківщини» та «Голосу», які сформували основні дискурси медичної реформи.

Зосереджено увагу на ідеологічних підходах кожної політичної сили до реорганізації системи охорони здоров'я, охоплюючи моделі фінансування, доступність медичних послуг, впровадження цифрових технологій, антикорупційні механізми та роль держави. Проаналізовано ключові політичні сили, що дозволяє побачити політичну конкуренцію через призму охорони здоров'я.

Увагу приділено партії «Слуга народу» як силі, що здобула більшість у парламенті та безпосередньо впливала на державну політику охорони здоров'я. Розглянуто кроки щодо реалізації програми в період після виборів, включаючи запровадження цифрових сервісів, підвищення заробітної плати медичному персоналу та реформування фінансування системи. Підкреслено суперечності між задекларованими пріоритетами та фактичними інституційними механізмами.

У статті використано соціологічні дані (VoxUkraine, IRI), які підтверджують актуальність теми охорони здоров'я для українських виборців та її значний вплив на електоральну поведінку. Встановлено, що проблеми доступності, якості медичних послуг та рівня корупції у сфері охорони здоров'я мали визначальний вплив на політичні орієнтації громадян, зокрема в розрізі регіональних і вікових груп.

Доведено, що тематика охорони здоров'я у 2019 році відіграла роль не лише предмету публічного дискурсу, а й важливого індикатора суспільного запиту на ефективне державне управління. Простежено, як різні політичні сили адаптували свою риторику до соціальних очікувань, формуючи нову якість політичної комунікації у сфері соціальної політики.

Ключові слова: система охорони здоров'я, політичні партії, вибори, публічна політика, електоральні вподобання.

Вступ. Проблематика охорони здоров'я в Україні набула особливої політичної ваги в умовах трансформації суспільно-політичної системи та посилення запиту громадян на якісні соціальні послуги. Після початку медичної реформи, започаткованої у 2017 році, питання доступності, фінансування та ефективності медичних послуг стали предметом гострої політичної боротьби. У

виборчому циклі 2019 року тематика охорони здоров'я зайняла чільне місце в програмах більшості політичних партій, що свідчить про її значення як елемента електоральної мобілізації та індикатора легітимності політичних сил.

Незважаючи на різноманітність програмних підходів, спільним викликом залишаються розрив між задекларованими реформаторськими намірами та реальними механізмами їх впровадження. Актуальність проблеми полягає в необхідності комплексного аналізу політичних стратегій провідних партій щодо охорони здоров'я, їхньої здатності до реалізації обіцянок і впливу на формування державної політики у відповідь на соціальні очікування. Такий аналіз дозволяє зрозуміти, наскільки охорона здоров'я виступає не лише темою публічного дискурсу, а й реальним інструментом політичного впливу.

Основний текст.

Виборча кампанія 2019 року в Україні вирізнялася інтенсивною політичною конкуренцією, великою кількістю претендентів на посаду Президента України та широким представництвом політичних партій, які одночасно брали участь у парламентських виборах. Весь виборчий цикл проходив на тлі зростання суспільного інтересу до проблем соціального характеру, серед яких ключове місце посідали питання, пов'язані з охороною здоров'я.

Медична реформа, започаткована попереднім складом уряду, набула статусу одного з ключових напрямів у формуванні політичного порядку денного. Ставлення до неї з боку політичних сил виявилось неоднорідним і коливалося в межах широкого спектра – від беззаперечної підтримки до різкої критики. Тематика охорони здоров'я стабільно зберігала помітну присутність у виборчому процесі, політичному дискурсі та публічних обговореннях, що засвідчує її пріоритетність для громадянського суспільства та високу суспільну чутливість до відповідних реформ [1].

Програми провідних політичних партій, які брали участь у парламентських виборах 2019 року, відіграли важливу роль у формуванні державної політики в галузі охорони здоров'я. Серед політичних сил, що справили суттєвий вплив на суспільно-політичний порядок денний та визначили основні вектори розвитку

медичної сфери, ключовими стали партії «Слуга народу», «Європейська Солідарність», «Опозиційна платформа – За життя», «Батьківщина» та «Голос». Їхні програмні засади відображали як ідеологічні установки, так і концептуальні підходи до реформи системи охорони здоров'я, фінансового забезпечення медичної галузі та принципів управління в умовах трансформації.

Партія «Слуга народу», яка здобула перемогу на парламентських виборах та отримала «монобільшість» у Верховній Раді України, запропонувала програму, орієнтовану на комплексне реформування системи охорони здоров'я шляхом запровадження страхової моделі медицини, поглиблення реалізації принципу «гроші йдуть за пацієнтом» та активного впровадження цифрових технологій. У програмі акцентувалася необхідність забезпечення рівного доступу до медичних послуг незалежно від територіальної, соціальної чи економічної приналежності громадян. Значна увага приділялася боротьбі з корупцією в медичній сфері, зокрема через прозорі процедури закупівель, створення незалежних наглядових структур та максимальну відкритість фінансових операцій у галузі охорони здоров'я [10].

Окремим стратегічним напрямом, який був задекларований у програмі партії «Слуга народу», стало впровадження цифрових інструментів у сферу охорони здоров'я. Ініціативи щодо запровадження електронних рецептів, цифрових медичних карток та загальної диджиталізації системи розглядалися як засіб підвищення ефективності управління галуззю, мінімізації бюрократичних процедур та забезпечення прозорості взаємодії між пацієнтами й медичними установами.

Підвищення рівня оплати праці для лікарів та медичного персоналу розглядалося як базовий інструмент стримування трудової міграції та забезпечення кадрової стійкості в системі охорони здоров'я. У той самий час, попри проголошення широкого кола стратегічних орієнтирів, зміст програми зберігав загальний характер, а запропоновані заходи потребували подальшої конкретизації, розроблення дієвих механізмів реалізації та інституційного забезпечення.

Партія «Європейська Солідарність», яка представляла ліберально-демократичний і проєвропейський вектор, у своїй програмі акцентувала на потребі продовження медичних реформ, розпочатих за часів президентства Петра Порошенка. Особлива увага приділялася завданню поступової інтеграції української системи охорони здоров'я до європейського медичного простору, що передбачало гармонізацію стандартів медичних послуг, удосконалення системи підготовки фахівців та впровадження європейських клінічних протоколів лікування [16].

Суттєвим компонентом програми партії «Європейська Солідарність» було продовження впровадження страхової моделі охорони здоров'я з паралельною підтримкою автономії медичних закладів. У програмі підкреслювалася важливість розвитку конкурентного середовища між державними та приватними установами, що, на думку авторів, повинно було стимулювати підвищення якості медичних послуг.

Партія «Опозиційна платформа – За життя» запропонувала докорінно іншу концепцію розвитку системи охорони здоров'я, орієнтовану на соціальну модель з максимальним рівнем державного регулювання. Її програмні засади були побудовані на жорсткій критиці медичної реформи, реалізованої попередніми урядами, яка, на думку партії, призвела до соціально негативних наслідків. Основними претензіями були зниження доступності медичних послуг, скорочення мережі лікарень та зменшення кількості установ первинної медичної допомоги, що, на переконання політичної сили, суперечило принципам соціальної справедливості та рівного доступу громадян до базових послуг охорони здоров'я [12].

У програмних засадах політичної партії «Опозиційна платформа – За життя» одним із ключових стратегічних пріоритетів було задекларовано відновлення моделі повного державного фінансування системи охорони здоров'я з гарантією безоплатного надання медичних послуг населенню. Особливу увагу приділено збереженню функціональної мережі державних медичних закладів, розширенню доступу до лікарських засобів шляхом запровадження державного

цінового регулювання, а також посиленню соціального захисту вразливих верств населення.

Партія «Батьківщина» у своїй передвиборчій програмі задекларувала відданість моделі державної соціальної медицини, що передбачала кардинальний перегляд медичної реформи, впровадженій попередньою владою. Центральною ідеєю було створення системи загальнонаціонального медичного страхування, повністю фінансованої за рахунок державного бюджету та внесків роботодавців [13].

Пріоритетними напрямками були відновлення державної мережі медичних закладів, її належне бюджетне забезпечення, підвищення заробітної плати медичному персоналу до рівня європейських стандартів, а також забезпечення широкого доступу до медикаментів шляхом жорсткого регулювання фармацевтичного ринку. Водночас у програмі містилася критика ринкових механізмів, зокрема принципу «гроші йдуть за пацієнтом», який розглядався як соціально несправедливий та такий, що створює ризики для малозабезпечених громадян.

Партія «Голос», яка позиціонувала себе як політична сила нового покоління, презентувала концепцію комплексної реформи системи охорони здоров'я з акцентом на збереження засад страхової моделі медицини при водночас посиленій увазі до прозорості управлінських процесів у галузі. Програмні документи передбачали розвиток цифрових технологій у медичному секторі, забезпечення прозорості державних закупівель лікарських засобів та медичного обладнання, впровадження ефективних механізмів антикорупційного контролю та створення системи незалежного моніторингу якості надання медичних послуг [11].

Незважаючи на відмінності в ідеологічних засадах та підходах до організації медичної системи, усі провідні партії демонстрували розуміння значущості теми охорони здоров'я для українського суспільства. При цьому політичні сили використовували медичну тематику для мобілізації свого електорату відповідно до соціально-демографічних і регіональних характеристик.

Політична партія «Слуга народу» орієнтувала свою програмну риторику переважно на молоде та середньовікове електоральне ядро, акцентуючи увагу на модернізаційних підходах до розвитку медичної сфери, зокрема через впровадження цифрових технологій та стимулювання інвестицій у медичну інфраструктуру. Водночас на етапі практичної реалізації задекларованих ініціатив виявлено низку проблем, пов'язаних із відсутністю чітко окреслених фінансово-економічних механізмів підтримки системи вторинної та третинної медичної допомоги.

Політична партія «Європейська Солідарність» дотримувалася стратегії наступності в реалізації вже започаткованих реформ, апелюючи передусім до виборців, орієнтованих на збереження європейського вектору розвитку держави. У програмних засадах передбачалося поступове підвищення фінансування сфери охорони здоров'я до середньоєвропейського рівня, що відповідало очікуванням більш фінансово спроможної частини електорату.

Програмні засади партії «Опозиційна платформа – За життя» були сформовані на основі концепції соціально орієнтованої медицини із домінантною роллю держави в управлінні та фінансуванні системи охорони здоров'я. Така модель апелювала до електорату з нижчим рівнем доходів і прихильників традиційного, консервативного підходу до організації медичної допомоги. Сильними сторонами програми виступали збереження безоплатного доступу до медичних послуг та критика процесів приватизації медичної інфраструктури, однак її вразливістю стала відсутність акценту на інноваційні трансформації та дефіцит стратегічного бачення у сфері довгострокового фінансування.

Партія «Батьківщина» запропонувала модель поєднання соціального підходу з концепцією загальнообов'язкового медичного страхування, яка передбачала розширення державного фінансування, модернізацію лікарняної мережі та підвищення рівня оплати праці медичних працівників. Такий підхід був орієнтований на широкі верстви населення, які очікували більшої відповідальності держави у сфері охорони здоров'я. Водночас відсутність

обґрунтованих розрахунків джерел фінансування стала чинником, що викликав сумніви щодо реалістичності реалізації задекларованих ініціатив.

Політична партія «Голос» акцентувала увагу на принципах прозорості, цифрової трансформації та ефективного управління у сфері охорони здоров'я. Основною аудиторією такого підходу виступали виборці, які очікували впровадження сучасних інституційних механізмів з високим рівнем публічного контролю та моніторингу. Проте обмежений рівень деталізації щодо конкретних інструментів реалізації програми знижував її практичну привабливість у контексті формування конструктивного суспільного діалогу про майбутнє медичної реформи.

Після завершення виборчої кампанії 2019 року реалізація партійних обіцянок у сфері охорони здоров'я стала індикатором відповідності політичних сил задекларованим цілям. Партія «Слуга народу», здобувши парламентську більшість, отримала можливість безпосередньо впливати на формування державної політики у медичній сфері та забезпечувати втілення власної програми. Водночас практична імплементація ініціатив супроводжувалася значними труднощами, що вимагали адаптації стратегії, удосконалення механізмів управління та запровадження ефективного парламентського і громадського контролю.

Після формування уряду та здобуття контролю над законодавчою владою, партія «Слуга народу» задекларувала намір продовжити реалізацію медичної реформи, ініційованої попереднім політичним керівництвом, із урахуванням наявної критики та актуалізованих пріоритетів. Було збережено базовий принцип фінансування «гроші йдуть за пацієнтом», однак його імплементація була модифікована шляхом внесення змін у фінансову модель системи. У прикладному вимірі це супроводжувалося уповільненням темпів трансформації, переорієнтацією політичного фокусу на розвиток первинної медичної інфраструктури в сільській місцевості, розширенням спеціалізованої допомоги та поступовим запровадженням елементів страхової медицини.

Одним з ключових зобов'язань, реалізованих владною партією, стало

суттєве підвищення заробітної плати медичному персоналу, що відповідало суспільним очікуванням і мало позитивний ефект для стабілізації кадрового потенціалу галузі. Водночас це рішення вимагало значного бюджетного забезпечення, що, своєю чергою, зумовило перерозподіл фінансових ресурсів і спричинило широку суспільно-політичну дискусію щодо пріоритетів у фінансуванні державної політики в сфері охорони здоров'я [19].

У період пандемії COVID-19 реалізація політичних програм у сфері охорони здоров'я зазнала істотної трансформації, що була зумовлена необхідністю адаптації до умов системної кризи. Урядові та парламентські інститути були змушені функціонувати в режимі надзвичайного реагування, зосереджуючи зусилля на оперативному прийнятті рішень у сфері медичної безпеки. В умовах епідеміологічного виклику було активізовано впровадження цифрових технологій, зокрема електронних рецептів, системи електронних лікарняних і телемедицини, що загалом узгоджувалося із програмними орієнтирами партії «Слуга народу» та відповідало заявленому курсу на цифровізацію медичної галузі.

При цьому соціологічні дослідження, проведені напередодні президентських виборів весни 2019 року, свідчили про актуальність проблем охорони здоров'я для українських виборців. Згідно з опитуванням VoxUkraine, оприлюдненим у березні 2019 року, медична реформа належала до переліку найбільш хвилюючих тем для населення поряд із пенсійною та освітньою реформами. Ці результати знаходили відображення як у національних, так і в регіональних політичних дебатах, підтверджуючи високий суспільний запит на реформування медичної сфери та її пріоритетне місце в політичному порядку денному [18].

Згідно з результатами опитування IRI-Rating Group, проведеного у травні–червні 2019 року, понад 50 % респондентів визначили проблеми у сфері охорони здоров'я, зокрема доступність, якість послуг та рівень корупції, як визначну проблему у своїх громадах. Це свідчило про те, що охорона здоров'я не лише залишалася однією з найактуальніших тем суспільного обговорення, але й

безпосередньо впливала на сприйняття громадянами ефективності державної політики на місцевому рівні [8].

У західних регіонах України, де значну електоральну підтримку здобули партії «Голос» та «Європейська Солідарність», домінувала орієнтація на продовження реформ медичної сфери, особливо в напрямку її інституційного зміцнення та цифровізації. Виборці в цих областях виявляли вищу схильність підтримувати політичні сили, які декларували модернізацію управління галуззю, прозорість фінансових процесів та впровадження європейських стандартів.

Натомість у східних і південних регіонах, де провідні позиції займала «Опозиційна платформа – За життя», переважали настрої, орієнтовані на збереження традиційної моделі державної медицини. Для виборців цих регіонів пріоритетними були питання гарантій безоплатного доступу до медичних послуг, соціальної справедливості та посилення ролі держави в управлінні охороною здоров'я, що й обумовило їхню підтримку партій, які виступали проти ринкових елементів у медичній політиці [8].

Згідно з даними IRI, близько 60 % респондентів віднесли медичну реформу до трійки найважливіших чинників, які впливали на їх вибір під час голосування. Понад 45 % опитаних висловили побоювання, що провал реформи охорони здоров'я може призвести до масового відтоку медичних кадрів за кордон або суттєвого зниження якості медичних послуг [8].

Ці побоювання стимулювали підтримку тих кандидатів, у програмах яких передбачалося підвищення заробітної плати медичному персоналу, як одного з основних засобів збереження кадрового потенціалу та поліпшення доступу до якісної медичної допомоги.

У категорії «молодь до 35 років» 52 % опитаних зазначали, що питання цифровізації охорони здоров'я (електронні рецепти, телемедицина, e-health) суттєво підвищують їх готовність голосувати за «Слугу народу» або «Голос». У той же час серед виборців старшого віку (60+) домінував запит на збереження безоплатної медицини. І саме на цю групу робили ставку «Опозиційна платформа — За життя» й «Батьківщина» [8].

Таке явище можна пояснити адаптацією методики передвиборчої агітації та застосуванням сучасних інструментів електоральної комунікації серед політичних партій, що орієнтовані на молодий електорат. Як засвідчив досвід виборів 2019 року, такі інструменти, як меми, таргетована реклама у соцмережах, «вірусний» відеоконтент сприяють політичній мобілізації, особливо серед молодших виборців [6].

На загальнонаціональному рівні соціологічні дані засвідчили, що передвиборчі ініціативи у сфері охорони здоров'я стали одним з найпомітніших чинників, які сприяли зростанню електоральної підтримки нових політичних сил. Зокрема, у другому турі президентських виборів Володимир Зеленський здобув значну підтримку з боку виборців, які розглядали медичну реформу як ключовий елемент майбутнього розвитку країни. За оцінками IRI, частка таких громадян становила орієнтовно 30–35 % усього електорату [8].

Таким чином, сукупність соціологічної статистики, даних щодо розвитку e-health у регіонах та аналізу суспільних кейсів переконливо демонструє, що питання охорони здоров'я не є другорядним у політичному порядку денному. Навпаки, воно виконує роль маркера загального суспільного запиту на ефективність, чесність і справедливість державного управління. У виборчому процесі 2019 року саме медична тематика набула статусу критичного фактору впливу на виборчі настрої, визначаючи політичні переваги мільйонів громадян і формуючи нові орієнтири для державної політики.

Висновки.

Охорона здоров'я у виборчій кампанії 2019 року стала однією з ключових тем політичного порядку денного, яка відіграла значну роль у мобілізації електорату та формуванні політичних преференцій громадян. Програмні позиції провідних партій відображали широкий спектр підходів — від ринкових моделей зі страховими механізмами до соціально орієнтованих концепцій із домінантною роллю держави. Незважаючи на відмінності в ідеологічних установах, усі партії визнавали пріоритетність реформи охорони здоров'я як засобу зміцнення суспільної довіри та підвищення ефективності державного управління.

Реалізація партійних обіцянок після виборів виявила системні труднощі, пов'язані з браком інституційної спроможності, фінансовими обмеженнями та потребою адаптації до кризових викликів, зокрема пандемії COVID-19. Це актуалізує необхідність посилення парламентського і громадського контролю, конкретизації механізмів реалізації реформ, а також забезпечення збалансованої політики, що поєднує модернізаційні цілі з соціальною справедливістю.

Перспективи подальших досліджень полягають у поглибленому аналізі впливу окремих політичних інструментів на реформування галузі охорони здоров'я, оцінці ефективності реалізованих програм у різних регіонах України, а також вивченні динаміки суспільного сприйняття медичних реформ у міжвиборчий період.

Література:

1. Відповідальна політика в сучасній Україні: ілюзії та реалії : Монографія / Ю. Шайгородський та ін. Київ, 2021. 252 с. URL: <https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2022/02/Vidpovidalna-polityka-v-suchasnoi-Ukraini.pdf>
2. Гавловський О., Голованова І. Аналіз фокус-групи організаторів охорони здоров'я, щодо системи реабілітації учасників АТО. *Вістник проблем біології і медицини*. 2021. Т. 3, № 161. С. 302–305. URL: <https://doi.org/10.29254/2077-4214-2021-3-161-302-305>
3. Дзвінчук Д., Баран М. Застосування діалогічної моделі змін у процесі реформування системи охорони здоров'я в Україні на первинному рівні. *Public administration and regional development*. 2020. № 7. С. 89–108. URL: <https://doi.org/10.34132/pard2020.07.04>
4. Звірич В. В. Вплив реформи децентралізації та медичної реформи на зміни в галузі охорони здоров'я. *Public management*. 2022. № 3 (31). С. 20–25. URL: [https://doi.org/10.32689/2617-2224-2022-3\(31\)-2](https://doi.org/10.32689/2617-2224-2022-3(31)-2)
5. Зубарева О. І. Медична реформа в Україні: оцінки українців та досвід регіонального дослідження. *Грані*. 2019. Т. 22, № 4. С. 54–63. URL: <https://doi.org/10.15421/171943>

6. Корнієнко В., Примуш М. Меметизація політичних партій: трансформація політичної комунікації в цифрову епоху. *Політичне життя*. 2025. № 2. С. 83–95. URL: <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2025.2.9>.

7. Медицина в Україні: що обіцяють політичні партії? | Український медичний часопис. *Український Медичний Часопис - новини медицини і здоров'я. Медична практика в Україні*. URL: <https://umj.com.ua/uk/publikatsia-159575-meditsina-v-ukrayini-shho-obitsyayut-politichni-partiyi>

8. Опитування IRI. Динаміка суспільно-політичних поглядів в Україні: червень 2019. SlideShare. URL: <https://www.slideshare.net/slideshow/iri-2019/154696287>

9. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19.11.1992 № 2801-XII : станом на 5 лип. 2025 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text>

10. Передвиборна програма партії «слуга народу» | Політична партія «Слуга народу». Політична партія «Слуга Народу». URL: <https://sluga-narodu.com/program/>

11. Передвиборна програма. Політична партія "Голос". Центральна виборча комісія. URL: <https://www.cvk.gov.ua/pls/vnd2019/wp502pt001f01=919pf7171=389.html>

12. Передвиборна програма. Політична партія "Опозиційна платформа – За життя". Центральна виборча комісія. URL: <https://www.cvk.gov.ua/pls/vnd2019/wp502pt001f01=919pf7171=393.html>

13. Передвиборна програма. Політична партія всеукраїнське об'єднання "Батьківщина". Центральна виборча комісія. URL: <https://www.cvk.gov.ua/pls/vnd2019/wp502pt001f01=919pf7171=328.html>

14. Петренко Т. Медична реформа: перевірка на відповідність конституції | Український медичний часопис. *Український Медичний Часопис - новини медицини і здоров'я. Медична практика в Україні*. URL: <https://umj.com.ua/uk/publikatsia-159084-medichna-reforma-perevirka-na-vidpovidnist-konstitutsiyi>

15. Примуш М. Політичні партії на виборах. *Віче*. 2003. №10 (139). С. 47–52.
16. Програма. Політична партія "Європейська Солідарність". URL: https://eurosolidarity.org/wp-content/uploads/2020/02/Programa_31_05_2019.pdf
17. Семигіна Т. Нові глобальні етичні принципи соціальної роботи. *Вісник Академії праці, соціальних відносин і туризму*. 2019. № 1. С. 70–85. URL: <https://doi.org/10.33287/11196>
18. Шишка І. Аналіз експертних оцінок результативності реформи системи охорони здоров'я України. *Економічний вісник Донбасу*. 2024. № 1-2(75-76). С. 144–153. URL: [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2\(75-76\)-144-153](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2(75-76)-144-153)
19. New packages and more money: what has been changed in the medical reform in 2021. VoxUkraine | «Вокс Україна» – більше ніж найкраща аналітика про Україну. URL: <https://voxukraine.org/en/new-packages-and-more-money-what-has-been-changed-in-the-medical-reform-in-2021>

Abstract. *The article examines the political aspects of the formation and implementation of state policy in the field of healthcare in Ukraine in the context of the 2019 parliamentary elections. The focus is on the analysis of the pre-election programmes of the leading political parties, in particular Servant of the People, European Solidarity, Opposition Platform – For Life, Fatherland and Voice, which formed the main discourses of medical reform.*

Attention is focused on the ideological approaches of each political force to the reorganisation of the healthcare system, covering financing models, access to medical services, the introduction of digital technologies, anti-corruption mechanisms and the role of the state. Key political forces are analysed, allowing political competition to be viewed through the prism of healthcare.

Attention is paid to the Servant of the People party as the force that won a majority in parliament and directly influenced state healthcare policy. Steps to implement the programme in the post-election period are considered, including the introduction of digital services, increasing salaries for medical personnel, and reforming the financing of the system. Contradictions between declared priorities and actual institutional mechanisms are highlighted.

The article uses sociological data (VoxUkraine, IRI) that confirm the relevance of healthcare for Ukrainian voters and its significant impact on electoral behaviour. It was found that issues of accessibility, quality of medical services, and the level of corruption in healthcare had a decisive influence on the political orientations of citizens, particularly in terms of regional and age groups.

It has been proven that in 2019, the topic of healthcare played a role not only as a subject of public discourse, but also as an important indicator of public demand for effective state governance. The article traces how various political forces adapted their rhetoric to social expectations, forming a new quality of political communication in the field of social policy.

Key words: *healthcare system, political parties, elections, public policy, electoral preferences.*

Науковий керівник: д.п.н., проф. Захаренко К. В.

Стаття відправлена: 06.09.2025 р.

© Сокурєнко О.А.